

[Wilhelm]

styrkelse af modstanden mod den førte krise-politik vendt mod lønarbejderne.

De enkelte elementer af krisepolitikken og de enkelte elementer af kampen imod krisepolitikken kan være vanskelige at se i en sammenhæng. Vi finder, at det er vigtigt at konstatere denne sammenhæng og at udbrede kendskabet til denne sammenhæng, at udbrede kendskabet til, at alle elementer i denne kamp i realiteten må vendes mod selve det kapitalistiske system.

Boligkampen kan have mange former og på overfladen se ud som en kamp mod tilfældige uheldige love, måske med utilsigtede virkninger eller enkelte paragraffer, som har uheldige virkninger. Det er den ikke. Den faglige kamp kan ligesådan se ud som løsrevet fra forskellige andre ting. Men det er en sammenhængende kamp, og den vender sig i virkeligheden mod selve grundpillerne i det kapitalistiske system.

Lad os tage et eksempel som kampen mod fupmoderniseringerne med henblik på ejerlejlighedsspekulation. Det kan virke som en kamp imod en uheldig lovgivning med utilsigtede virkninger – nu var det ikke utilsigtede virkninger, for de var forudset, og alligevel gennemførte man det – men kampen fra lejernes side er jo i virkeligheden vendt mod de to grundpiller i selve dette system: det højtbesungne private initiativ og den private ejendomsret. Når husejere som i Godsbanegade insisterer på at ødelægge lejlighederne og griber ind i lejernes brug af de lejligheder, der for dem er en afgørende vigtig ting i deres tilværelse, ødelægger deres spisestuer, så der ikke længere kan stå bare et 4 personers spisebord i den stue, så er modstanden mod disse dispositioner i virkeligheden et angreb på disse to fundamentale ting i systemet: den hellige private ejendomsret og det private initiativ.

Når man i Mariager eller i Randers bygger knaster ind i soveværelset, så folk bliver tvunget til at afskaffe dobbeltsengene og erstatte dem med etagesenge, og griber ind i folks dagligliv og hverdag og levemåde så fundamentalt, som man gør dér, så er modstanden mod disse spekulationer ikke bare modstand mod enkelte tilfældige paragraffer, men mod selve grundelementerne, grundretighederne i selve det kapitalistiske system. Perspektivet i denne kamp, hvis den skal have et perspektiv, er socialisme.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det var både bemærkelsesværdigt og usædvanligt, at statsministeren i sin åbnings-tale fandt anledning til at komme med nogle principielle betragtninger vedrørende regeringens holdning til kulturpolitik. Statsministeren gav udtryk for, at kulturpolitik bør være baseret på princippet om den kunstneriske frihed. Dette er ikke nogen ændring i forhold til den kulturpolitik, som socialdemokratiet tidligere har stået for. Det er derfor bemærkelsesværdigt og usædvanligt, at landets statsminister finder det nødvendigt i sin åbnings-tale til folketingsretten at fastslå, at regeringens kulturpolitiske grundlag er uændret.

Men vi vil da gerne sige tak til statsministeren, fordi han har sat nogle ting på plads. Vi var mange, der med stor interesse og opmærksomhed fulgte sommerens debat mellem en række fremtrædende socialdemokrater med undervisningsministeren i spidsen, en debat, der drejede sig om, hvilken kulturpolitik socialdemokratiet skulle føre.

Man kunne have valgt at betragte denne debat som en sensommerspøg i den politiske agurketid – andre har talt om kaffegrums – men man kunne også vælge at tage undervisningsministeren og hendes venner alvorligt. Undervisningsministeren har tidligere vist, at hun er et menneske, der har en meget klar målsætning for sit politiske arbejde, og at hun også har det fornødne mod til at sige og vedstå sine meninger. Når man ved, at det, undervisningsministeren ønsker sig, er et socialistisk samfund, ville det så være rigtigt blot at betragte hendes overvejelser om, at socialdemokratiet kun burde yde støtte til kunst, der gavner socialdemokratiet og dets vælgere, som en sensommerspøg? Var det ikke mere rigtigt at betragte rapporten fra kaffeklubben som et socialdemokratisk debatindlæg, der på kortere eller længere sigt skulle ændre socialdemokratiets kulturpolitik.

Nu har statsministeren sat tingene på plads, men tilbage står spørgsmålet: hvad bliver der tilbage af undervisningsministerens kulturpolitiske tanker om, at socialdemokratiet kun bør yde støtte til kunst, der gavner socialdemokratiet? Fastholder undervisningsministeren sine tanker, og vil hun arbejde for deres gennemførelse på kort eller længere sigt? Mener undervisningsministeren, at det er demokratisk, at kunstnerisk støtte kun skal